

Poprvé jsem se s češtinou setkala v roce 1995 v Londýně. Tehdy jsem chodila do londýnské jazykové školy, abych zlepšila svou angličtinu. Tam bylo i několik českých studentů. Věděla jsem, že existuje země jménem Česká republika, přestože jsem se seznámila s lidmi z této země poprvé v životě a poprvé jsem slyšela, jak ti lidé mluví svým jazykem - češtinou. Nepamatuji si, jestli na mě tehdy udělala čeština nějaký zvláštní dojem.

exoticky jako ostatní jazyky.

Asi ten, že čeština zní stejně

V roce 1997 jsem navštívila Českou republiku jako turista. To bylo moje druhé setkání s češtinou. Tehdy jsem ovšem neuměla ani jediné české slovo, a proto jsem během svého desetidenního pobytu všude mluvila anglicky. Přesto jsem slyšela češtinu kolem sebe a viděla jsem plakáty nebo nápisy napsané česky. Je jasné, že jsem věděla, jak čeština zní a jak se píše česky mnohem lépe, než tehdy v Londýně.

Další setkání s češtinou bylo v Japonsku. Zanedlouho po návratu z cesty po České republice jsem náhodou objevila dvanáctidenní intenzivní kurz češtiny nedaleko od svého města. Důvod, proč jsem se ho zúčastnila, byl jednoduchý. Protože jsem vlastně nevěděla, že něco takového ve sousedním městě existovalo, myslela jsem si, že by byla škoda nechat si ujít takovou příležitost, kterou neměl každý. Tehdy jsem si neuvědomila, že tato příležitost určuje mou další životní etapu. Bylo mi jasné, že za tak krátkou dobu nelze zvládnout ani elementární znalost češtiny. V kurzu jsem poznala, že je to mimořádně těžký jazyk. I když jsem cítila, že se tento jazyk asi nedá nikdy naučit, během dvanáctidenního kurzu můj zájem o češtinu neustále rostl a postupně jsem si uvědomila, že zajímavost češtiny pochází právě z její obtížnosti. Za rok po tomto kurzu jsem se rozhodla přijet do Prahy, abych se češtinu naučila. Bylo to v září roku 1999. Začala jsem chodit na kurz pořádaný Ústavem jazykové a odborné přípravy (ÚJOP UK) v Praze.